

Przed rozpoczęciem zabawy należy nauczyć dzieci dowolną krótką rymowaną. Przedszkolaki stojąc na obwodzie koła recytują wierszyk z jednoczesnym podawaniem piłki. Na sygnał nauczyciela (uderzenie w bębenek lub grzechotkę) dziecko, które trzyma w tym czasie piłkę powinno wstać i powiedzieć wierszyk w całości. Następnie siada, a zabawę powtarzamy od początku.

37. Wycieczka do jesiennego sadu

Celem zabawy jest usprawnienie aparatu artykulacyjnego, właściwe gospodarowanie oddechem oraz rozwijanie umiejętności oralno-motorycznych.

Prowadzący zaprasza dzieci na wycieczkę do jesiennego sadu. W czasie opowiadania dzieci będą reagowały wydając odgłosy i naśladując ruchy.

	Dzieci:
Wsiadamy do pociągu.	Ustawiają się jedno za drugim.
Pociąg jedzie.	Wypowiadają spółgłoski bezdźwięczne „cz”, „cz” w coraz szybszym tempie.
Pociąg hamuje.	Wydają dźwięk: „tsss”.
Wszyscy wysiadają i spacerem w parach idą do sadu.	
Szeleszczą liście pod nogami.	Spacerują po sali i szurając nogami wydają dźwięki „szur, szur, szur”.
Szumi wiatr w gałęziach.	Unoszą ręce i wydają dźwięk „szszsz”.
W sadzie dojrzały jabłka. Niektóre jeszcze są na drzewie więc trzeba je zerwać z wysokiej gałęzi.	Podnoszą rękę wysoko do góry. Wykonywanemu zadaniu towarzyszy okrzyk: „och”.
Niektóre owoce spadły na ziemię.	Schylając się po jabłka wydają dźwięk: „uch”. Zbierają owoce raz z gałęzi (góry), a raz z ziemi (dołu).

Po zbieraniu jabłek wszyscy odpoczywają przy gorącej herbacie.	Bardzo wolno dmuchają.
Jemy bułkę.	Naśladują jedzenie drugiego śniadania.
Po skończonej wycieczce wszyscy wracamy pociągiem do domu!	

38. Uwaga sprawdzam!

Celem zabawy jest doskonalenie pracy warg, rozwijanie dużej motoryki oraz mobilizowanie do ćwiczeń aparatu artykulacyjnego.

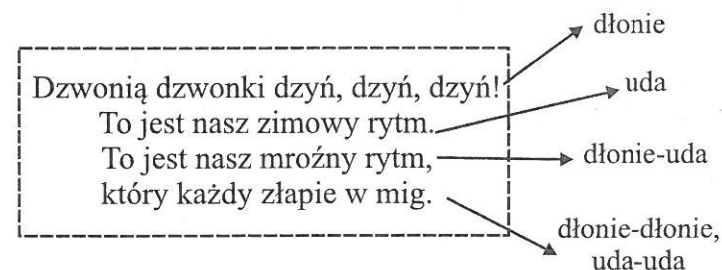
Dzieci spacerują swobodnie w rytmie muzyki. Kiedy nauczyciel powie: „Uwaga sprawdzam!” powtarzają zaproponowany układ artykulacyjny:

- zaciskamy mocno usta
- przesyłamy całusy
- parszemy jak koń
- lekko nagryzamy dolną wargę
- nadymamy policzki
- wciągamy policzki
- otwieramy pyszczek jak ryba

39. Zimowe rytmy

Celem zabawy jest przekraczanie linii środka, doskonalenie koordynacji słuchowo-ruchowej oraz rozwijanie umiejętności oralno-motorycznych.

Podczas zabawy dzieci stoją w rozsypance (przed nauczycielem). Powtarzają wyliczankę po wersie i wyklaskują jej rytm. Każdy przedszkolak wykonuje zadanie samodzielnie, a następnie w parach, łącząc dłonie prawe i lewe (krzyżowanie rąk).

40. Sporty zimowe

Celem zabawy jest ćwiczenie motoryki aparatu artykulacyjnego. Dzieci siedzą w kręgu. Nauczyciel prosi, aby wyobraziły sobie wyjście na zimową górę. Opowiada i pokazuje przedszkolakom kolejne ruchy aparatu artykulacyjnego:

	Dzieci:
Dzieci z saneczkami idą na górę.	Oblizują szeroko otwarte usta.
Obok narciarze jadą slalomem.	Przesuwają językiem od kącika do kącika ust.
Skaczą ze skoczni.	Czubkiem języka dotykają na przemian dolnego i górnego dziąsła.
Niektóre dzieci lepią bałwana.	Rysują kółka czubkiem języka na podniebieniu.
Wszyscy są bardzo weseli.	Szeroko się uśmiechają.
Choć jest spory mróz.	Chuchają z wysuniętymi ustami na dłonie.

41. Wesola rodzinka

Celem zabawy jest usprawnienie aparatu artykulacyjnego oraz pracy podniebienia miękkiego.

Ćwiczenie wykonujemy w pozycji leżącej na plecach. Każde dziecko kładzie sobie na brzuchu dużą książkę lub zabawkę, aby obserwować i poczuć jak pracuje przepona. Zadanie przedszkolaków polega na powtarzaniu za nauczycielem słów opisujących różne sposoby śmiania się. Podczas wykonywania ćwiczenia książka ułożona na brzuchu powinna delikatnie się poruszać.

Mama się śmieje - hahaha. Babcia się - hehehe.
Tata się śmieje - hohoho. Dziadek się śmieje - hyhyhy.
Dziecko się śmieje - hihih.

Po tyłu śmiechach trzeba odpocząć. Dzieci nabierają powietrze nosem i powolutku wypuszczają ustami.

42. Makijaż karnawałowy

Celem zabawy jest wzmocnienie czucia ułożenia aparatu artykulacyjnego oraz czucia powierzchniowego twarzy.

Ćwiczeniu powinna towarzyszyć muzyka relaksacyjna. Dzieci siedzą w kole. Nauczyciel mówi, że przygotowują się do karnawałowego balu przebierańców. Następnie po kolei opisuje i pokazuje czynności, które naśladowane są przez dzieci.

	Dzieci:
Pudrujemy policzki.	Masują policzki otwartymi dłońmi.
Poprawiamy uśmiech na twarzy.	Rysują kółka palcami wskazującymi w kącikach ust.
Malujemy wąsy.	Masują górną wargę przesuwając palcem wskazującym ułożonym równoległe do ust, od nosa do czerwieni warg.
Malujemy brodę.	Masują dolną wargę przesuwając palcem wskazującym ułożonym równoległe do ust, od czerwieni warg do nosa.
Smarujemy kremem szyję.	Przesuwają otwarte dłonie od nasady szyi do brody.
Robimy spiczasty nos czarownicy.	Łapią nos czubkami palców i przesuwają je delikatnie od nasady do czubka.
Przytwierdzamy sztuczny nos.	Palcami wskazującymi rysują małe kółeczka w zewnętrznych kącikach nosa.
Pudrujemy czoło.	Rysują na czole koło otwartą dłońią (najpierw prawą potem lewą).
Zakładamy kolczyki.	Masują palcami płatki uszu.

43. Karnawałowy bal

Celem zabawy jest doskonalenie koordynacji słuchowo-ruchowej oraz rozwijanie umiejętności oralno-motorycznych.

Dzieci trzymają w ręce paski kolorowej bibuły. Tańczą i śpiewają (la, la, la) w rytmie skocznej muzyki. Gdy muzyka wykonana zostanie głośno wówczas śpiewają (głośno) i machają bibułą nad głową. Natomiast gdy jest cicha, śpiewają cichutko i machają nisko.

44. Mróz artysta

Celem zabawy jest doskonalenie umiejętności kontrolowania siły wydechowej.

Podczas zabawy przedszkolaki siedzą w kole. Nauczyciel rozdaje wszystkim dzieciom małe lusterka. Chuchają tak, aby zaparowały, a palcem rysują zimowe wzory. Ćwiczenie powtarzamy.

45. Wesole lustra

Celem zabawy jest usprawnienie oraz wzmocnienie czucia ułożenia aparatu artykulacyjnego.

Dzieci dobierają się w pary. Siadają naprzeciw siebie. Jedno dziecko w parze jest lustrem, które powtarza miny i grymasy kolegi. Zachęcamy dzieci do robienia śmiesznych wymyślnych miniek. Zabawa ma również pobudzać do śmiechu, więc doskonale ćwiczy przeponę. Zabawę powtarzamy zmieniając role.

46. Za mroźną szybą

Celem zabawy jest usprawnienie oraz wzmocnienie czucia ułożenia aparatu artykulacyjnego.

Przed rozpoczęciem zabawy nauczyciel prezentuje prawidłową wymowę głosek (a, o, u, e, i). Następnie demonstruje je bezgłośnie, jak za szybą lub taflą lodu. Zadaniem dzieci jest rozpoznać głoskę z układu warg i głośno ją powtórzyć. W dalszej części ćwiczenia każde dziecko wymawia bezgłośnie dowolną samogłoskę, a pozostałe dzieci wraz z nauczycielem próbują ją rozpoznać.

47. Sanie Mikołaja

Celem zabawy jest rozwijanie oraz rozwijanie koordynacji słuchowo ruchowej oraz utrwalenie opozycyjnych układów artykulacyjnych przedniojęzykowo-zębowego (dz) i tylnojęzykowego (h).

Nauczyciel przypomina, że zbliżają się święta i niedługo Mikołaj ruszy ze swoim zaprzęgiem, aby obdarować wszystkie grzeczne dzieci prezentami. Przedszkolaki dobierają się w trójki (jedno jest Mikołajem, a dwoje reniferami). Podczas skocznej melodii zaprzęgi Mikołaja poruszają się po całej sali. Kiedy muzyka milknie wszyscy śmieją się tubalnym śmiechem Mikołaja (ho, ho, ho), poczym następuje szybka zamiana ról.

48. Zasypało, zawiało (wycieczka przez zimowy las)

Celem zabawy jest rozwijanie koordynacji ruchowej oraz dużej motoryki.

Zabawie towarzyszy rytmiczna muzyka. Dzieci stoją w rozsypce. Maszerując w miejscu ilustrują ruchem, gestami oraz dźwiękami opowiadanie nauczyciela.

	Dzieci:
Idziemy na spacer do zimowego lasu. Pokonujemy duże zasy.	wysoko podnoszą kolana naśladując brodenie w wysokim śniegu
Jest bardzo cicho.	nasłuchują odgłosy przykładając dłoń do ucha
Drzewa szumią.	stoją z uniesionymi rękami naśladując szum wiatru
Z drzewa spadają czapy śniegu.	przysiadają z podskokiem mówiąc: „bach, bach”
Pod śniegiem leży kamień.	przewracają się w śnieg i udają wywrotkę mówiąc: „buch”
Podnosimy się i wycieramy śnieg z buzi, strzepujemy go z rąk i nóg.	
Idziemy po śliskim lodzie.	wykonują posuwiste kroki
W policzki szczypię mróz.	delikatnie szczypią się w policzki mówiąc: „aj, aj”
W oddali słyhać dźwięk dzwoneczków.	nasłuchują i mówią: „dzyń, dzyń”
Słyhać też parskanie koni.	przeskakują z nogi na nogę jak koń i parskają

Zaczął wiać mocny wiatr.	Nadymają policzki i mocno dmuchają.
Trzeba już wracać do domu.	Wysoko podnoszą kolana naśladowując brodzenie w wysokim śniegu.

49. Telefon komórkowy

Celem zabawy jest rozwijanie umiejętności oralno-motorycznych.

Jest to odmiana zabawy w głuchy telefon. Dzieci dobierają się trójkami. W każdej trójce jest nadawca, odbiorca i telefon. Nadawca przekazuje „telefonowi” na ucho dowolne słowo, gest lub grymas do pokazania lub powtórzenia. Dziecko (telefon) przekazuje wiadomość do ucha odbiorcy, który ma zareagować według wskazówek.

50. Świąteczne zakupy

Celem zabawy jest doskonalenie słuchu fonematycznego oraz rozwijanie koordynacji słuchowo-ruchowej.

Dzieci siedzą w kole. Nauczyciel mówi z wyklaskiwaniem sylab:

- Dzieci, dzieci jadę do ... (tu wymienia nazwę jakiegoś miasta) czy na święta kupić coś?
- Bardzo proszę przywieź mi ... (dzieci wymieniają przedmioty, również wyklaskując sylaby, których nazwa zaczyna się na taką samą literę jak nazwa miasta).

W zabawie pytającym mogą być również dzieci.

51. Zaczarowane historie

Celem zabawy jest układanie swobodnych wypowiedzi, stosowanie właściwych konstrukcji zdaniowych.

Zabawie powinna towarzyszyć muzyka relaksacyjna. Nauczyciel wrzuca do kapelusza różne obrazki zwierzątek, przedmiotów, roślin. Dzieci siedząc w kręgu losują po kolei trzy obrazki, a następnie wymyślają o nich krótką historyjkę. Zabawa pobudza wyobraźnię.

52. Zасыpiające misie

Celem zabawy jest dostosowanie oddechu do tempa wypowiedzi oraz prawidłowe otwieranie ust w czasie artykulacji samogłosek.

Zabawa polega na przeciąganiu samogłosek w sylabach. Dzieci siedzą w kręgu. Nauczycielka opowiada, że jesienią misie są zmęczone ponieważ czeka je zimowy sen. W związku z czym mówią bardzo powoli. Dzieci wypowiadają słowa wierszyka najpierw w normalnym tempie, potem coraz bardziej przeciągając samogłoski. Podczas recytacji dzieci poruszają się krokiem dostawnym po okręgu. Zatrzymują się po każdej frazie.

Mały bury miś
chciałby spać już dziś.
Łapkę cicho ssie,
do snu tuli się.

53. Głoskowa iskierka

Celem zabawy jest różnicowanie dźwięków opozycyjnych oraz doskonalenie koordynacji słuchowo-ruchowej.

Jest to dynamiczna zabawa, która dzieciom ze słabą koordynacją ruchową może sprawiać trudność. Nauczyciel zakłada wszystkim uczestnikom zabawy gumki frotki (prawa ręka). Każde dziecko wysuwa do środka koła rączkę z gumką. Dzieci kolejno, rytmicznie klaszczą w prawą dłoń sąsiada, aż klaśnięcie wróci do prowadzącego. W rytm klaśnięć dzieci wykonują coraz trudniejsze zadania:

- a) mówią znaną wszystkim wyliczankę
- b) mówią na zmianę: „sz”, „s”
- c) mówią na zmianę sylabę z głoską dźwięczną i bezdźwięczną

54. Dokarmiamy zwierzątko

Celem zabawy jest usprawnienie aparatu artykulacyjnego.

Nauczycielka przypomina, że zimą zwierzętom trudno jest znaleźć pożywienie, dlatego należy je dokarmiać. Następnie proponuje zabawę w naśladowanie.

- a) zajaczek chrupie marchewkę - dzieci wciągają policzki i szybko poruszają szczęką
- b) sarenki zjadają sianko - dzieci pomału żują
- c) wróbelki dziobią ziarenka - dzieci podskakują mówiąc: „ćwir”
- d) kruki dziobią słoninkę i ziarenka - co kilka kroków dzieci zatrzymują się, robią z ust dzióbek, wykonują skłon głową i mówią: „kra”
- e) dziki zjadają żołędzie - dzieci chodzą na czworakach mówiąc: „chrum”

Przedszkolaki poruszają się w rytmie wesołej melodii naśladując ruch wybranego zwierzątka. Kiedy nauczyciel wyłączy muzykę i powie: „zajaczek zjada marchewkę” wszyscy uczestnicy zabawy naśladują ruchy zajaczka. Następnie znów włącza muzykę. W ten sposób, kolejno naśladujemy wszystkie opisane wyżej zwierzęta.

55. Świąteczne przysmaki

Celem zabawy jest usprawnienie aparatu artykulacyjnego oraz doskonalenie koordynacji ruchowej.

Podczas zabawy dzieci siedzą w kole. W tle brzmi spokojna muzyka lub kolęda. Nauczyciel rozmawia z dziećmi na temat świątecznych przysmaków. Kolejno mówią, co najbardziej lubią jeść podczas świąt. Po każdej potrawie wszyscy:

- a) powtarzają głośno jej nazwę
- b) oblizują się
- c) mlaszczą głośno, jednocześnie głaszcząc się po brzuchu

Potrawy mogą się powtarzać.

56. Góry lodowe

Celem zabawy jest kontrolowanie siły wydechu oraz wydłużenie fazy wydechowej.

Przed rozpoczęciem zabawy stawiamy na stoliku białe plastikowe kubeczki. Dzieci dmuchają starając się je przesunąć. Podczas wykonywania zadania należy uważać, by kubeczki się nie przewróciły. Pojemniczki można także podpisać imionami dzieci, aby każdy przedszkolak sterował swoją górą lodową. Zabawę można utrudnić przygotowując dla gór lodowych specjalne tory wykonane z kolorowej taśmy samoprzylepnej.

57. Świąteczne porządki

Celem zabawy jest rozwijanie umiejętności oralno-motorycznych, doskonalenie koordynacji ruchowej, oraz usprawnienie aparatu artykulacyjnego.

Ćwiczeniu towarzyszy rytmiczna muzyka nawiązująca do świąt. Wszyscy stoją w kręgu. Wspólnie naśladują czynności niezbędne przy świątecznych porządkach i wydają właściwe dla nich dźwięki:

- wycieranie kurzu: „szur, szur, szur”
- zmiatanie: „szast, szast, szast”
- pranie: „chlap, chlap, chlap”
- ustawianie książek: „bum, bum, bum”
- mycie naczyń: „chlup, brzdęk, chlup, brzdęk”
- a kiedy już jest czysto ubieramy choinkę: „hop, hop, hop”
- czasem spada nam bombka: „pac, ojej!”
- trzeba szybko pozamiatać: „szast, szast, szast”

58. Misiowy walczyk

Celem zabawy jest doskonalenie dużej motoryki, różnicowanie dźwięków opozycyjnych, doskonalenie koordynacji słuchowo-ruchowej.

Dzieci stoją w kole. Uginając kolana w rytmie muzyki podają sobie misia. Kiedy muzyka się zatrzyma dziecko, które nie zdążyło oddać misia musi wykonać wymyślone przez siebie ćwiczenie. Zabawę powtarzamy kilkakrotnie. Zabawę można nieco utrudnić, a mianowicie dzieci przekazując misia mówią na zmianę opozycyjne głoski lub logotomy np.: szumiące/syczące, dźwięczne/bezdźwięczne tak, aby nie powtórzyła się ta sama głoska lub logotom.

59. Pani Zimo, która godzina?

Celem zabawy jest rozwijanie koordynacji ruchowej.

Nauczyciel pełni rolę Pani Zimy. Wszystkie dzieci wołają: „Pani Zimo, która jest godzina?”. Prowadzący wymienia dowolną godzinę, a każde dziecko powinno wykonać określoną przez godzinę liczbę kroków. Znakomitym i lubianym przez dzieci, urozmaiceniem tej zabawy jest dodawanie specjalnego sposobu poruszania się np.: jak robot, wróbelek, Mikołaj z ciężkim workiem, dziadek z laską, baletnica, żołnierz lub tyłem jak rak.

60. Chiński Kupiec

Celem zabawy jest przekraczanie linii środka oraz rozwijanie koordynacji ruchowej.

Do tej zabawy potrzebne będą kolorowe woreczki, lub małe pudełeczka. Dzieci siedzą naprzeciw siebie w parach, po prawej stronie mają kolorowe woreczki. Na sygnał nauczyciela, który w równym rytmie uderza w bębenek, dzieci na zmianę prawą ręką kładą woreczek po prawej stronie dziecka siedzącego naprzeciwko (czyli swojej lewej) mówiąc: „proszę”. Dzieci kiwają się rytmicznie przekraczając linię środka. Kiedy wszystkie woreczki znajdują się po drugiej stronie, powtarzamy zabawę, tym razem pracują lewe ręce. Uwaga: pilnujemy, aby nie przekładać woreczków do drugiej ręki w trakcie ćwiczenia.

61. Królowna Petronelka i królewicz Dionizy idą na bal

Celem zabawy jest rozwijanie dużej motoryki oraz doskonalenie koordynacji ruchowej.

Do zabawy należy przygotować wesołą muzykę, kojarzącą się z zabawą karnawałową. Na początku nauczycielka opowiada dzieciom o królownie Petronelce i królewiczu Dionizym, którzy wybierają się na bal, ale nie potrafią tańczyć. Dlatego trzeba im podpowiadać, w jaki sposób można tańczyć na balu.

Królowna Petronelka uwielbia tańczyć, ale jak?
Królowna Petronela tańczy jak płatki śniegu!
Królewicz Dionizy uwielbia tańczyć, ale jak?
Królewicz Dionizy uwielbia tańczyć jak rycerz!
Frazy powtarzamy zmieniając sposób tańca:

- jak wiatr	- jak kangur
- jak smok	- jak piłka
- jak konik	- jak nożyczki
- jak galaretka	- jak sarenka

Możemy pozwolić dzieciom wymyślać kolejne sposoby tańca królewicza i królowny. Po zadaniu pytania wskazujemy dziecko, które będzie odpowiadać, wkładając mu koronę na głowę.

62. Bal z humorami

Celem zabawy jest wzmacnianie czucia ułożenia narządów mowy oraz rozwijanie koordynacji ruchowej.

Nadmuchujemy z pomocą dzieci taką ilość baloników, aby było ich o kilka więcej niż liczy grupa, w której przeprowadzamy zajęcia. Na każdym, rysujemy minkę odzwierciedlającą stan emocjonalny (smutną, wesołą, złą, przestraszoną, zdziwioną). Włączamy muzykę taneczną. Dzieci bawią się podbijając do siebie baloniki. Na sygnał (zatrzymanie muzyki) każde dziecko łapie balonik i stara się zrobić taką minę, jaka jest na jego baloniku.

63. Łyżwiarski slalom

Celem zabawy jest rozwijanie koordynacji ruchowej oraz utrwalanie układu artykulacyjnego głosek środkowojęzykowych (ś, ź).

Ustawiamy slalom z kolorowych pachołków lub kół hula-hop. Dzieci naśladując ruch łyżwiarzy (wymachy rękami, posuwisty krok) przemieszczają się między pachołkami mówiąc na zmianę „ziu”, „siu”.

64. Śnieżki w ruch

Celem zabawy jest utrwalenie prawidłowego toru oddechowego, wzmocnienie oraz wydłużenie siły fazy wydechowej.

Do zabawy potrzebna jest wata, z której wspólnie robimy kuleczki przypominające śnieżki. Dzieci siadają po dwóch stronach stołu i dmuchaniem starają się przenieść na przeciwną stronę jak najwięcej śnieżek. Na sygnał nauczyciela zatrzymujemy zabawę i liczymy, która drużyna przy stole wygrała.

65. Saneczkami z górki na pazurki

Celem zabawy jest wzmocnienie przepony, utrwalenie właściwego toru oddechowego oraz wzmocnienie mięśni grzbietu.

Nauczyciel opowiada dzieciom, że zanim wyjdą na prawdziwą górkę należy potrenować zjazd na saneczkach. W związku z czym przedszkolaki kładą się na brzuchu, ręce mocno wyciągają przed siebie, nogi odrywają od podłogi, nabierają powietrza i głośno mówią „ziu”. Następnie odwracają się na plecy mocno machają rękami i nogami, ponieważ wpadły w zaspę.

66. Literkowe kręgle

Celem zabawy jest doskonalenie sluchu fonematycznego oraz rozwijanie koordynacji wzrokowo-ruchowej.

Oklejamy kolorowym papierem puste butelki po wodzie mineralnej. Można je wypełnić do połowy piaskiem, kaszą lub wodą. Na każdej z nich naklejamy emblematy liter, sylab lub obrazki. Zadaniem dzieci jest trafić piłką do butelek jak do kręgli. W zależności od emblematu prosimy, aby dzieci:

- nazwały pierwszą literę obrazków z kręgli, które się przewróciły
- wymyśliły wyraz z głoską lub sylabą z kręgli, które się przewróciły

67. Bal na sto par

Celem zabawy jest doskonalenie dyskryminacji słuchowej oraz wzmacnianie współpracy.

Przed rozpoczęciem zabawy należy rozłożyć na podłodze kilka kół hula hop. Dzieci w trakcie skocznej muzyki przechodzą od obręczy do obręczy śpiewając „lalala”. Co drugą pauzę odejmujemy jedno koło, a dzieci starają się, aby nikt nie wypadł poza koła. Kół musi być na tyle dużo, aby początkowe przechodzenie nie sprawiało dzieciom większych trudności.

68. Pod śniegową pierzynką

Celem zabawy jest utrwalenie właściwego toru oddechowego.

Dzieci leżą na podłodze. Na twarzy kładą chusteczkę higieniczną. Nauczyciel prosi, aby wyobraziły sobie, że są to płatki śniegu, które spadły im na twarz. Uczestnicy zabawy dmuchają tak, aby chusteczki pofrunęły do góry. Ćwiczeniu towarzyszy muzyka relaksacyjna. Zwracamy uwagę, aby dzieci nabierały powietrze nosem, a wypuszczały ustami. W tym ćwiczeniu można zaobserwować błędy w oddychaniu. Dzieci, które oddychają źle zamoczą chusteczkę śliną w czasie nabierania powietrza.

69. Ćwiczymy z metronomem

Celem zabawy jest rozwijanie koncentracji słuchowej oraz umiejętności oralno-motorycznych.

Wystukujemy, lub wyklaskujemy rytm narzucony przez metronom:

- podczas klaskania wypowiadamy na głos głoski, które dzieci rytmicznie powtórzą za prowadzącym: a (klap), a (klap)
b (klap), b (klap)
- wypowiadamy wyrazy: DOM (klap), dom (klap)
KONIK (klap), konik (klap)
- zadajemy kategorię np.: jedzenie, zabawki, zwierzęta. Dzieci po kolei wymieniają przedmiot, a cała grupa powtarza wymieniony wyraz utrzymując wyklaskiwany rytm.

70. Mała żabka

Celem zabawy jest ćwiczenie koordynacji słuchowo-ruchowej, rozwijanie umiejętności oralno-motorycznych, utrwalanie głoski „k”.

W stawie mieszkała żabka mała - kum, kum, kum! Co chodziła tam gdzie chciała - kum, kum, kum! Mamy, taty nie słuchała - kum, kum, kum! I bociana się nie bała - kum, kum, kum!	Inne żabki ją prosiły - kum, kum, kum! I straszyły i groziły - kum, kum, kum! Jeśli mamy nie posłuchasz, - kum, kum, kum! To w bociana skończysz brzuchu - kum, kum, kum!
---	---

Dzieci siedzą na dywanie. Nauczyciel recytuje słowa wyliczanki. Podczas słów: „kum, kum, kum” dzieci uderzają rytmicznie w dłonie, uda, dłonie-uda.

71. Budzimy wiosnę

Celem zabawy jest rozwijanie umiejętności oralno-motorycznych oraz doskonalenie koordynacji słuchowo-ruchowej.